

πιά θα έφτανε ο μίστερ Ντήκον στο γραφείο του.

—Είμαι ο μίστερ Ντήκον, είστε ο νεοεφευρισμένος, μπαίνοντας στο γραφείο.

—Ω, μά έλάτε λοιπόν ! φώναξε η Ντόλλυ πρόσχαρα. 'Ο μίστερ Γκλόδερ σάς περιμένει ως τώρα. 'Αλλά, καθίστε, θα επιστρέψω άμεσα. Μετά δέκα λεπτά ο Μάρτιν επέστρεψε βιαστικός κ' άνησυχος. Βοήθησε την πόρτα κλειστή κ' άκουσε από μέσα θύμησης. Κάποιος άνδρας βρισκόταν κλεισμένος με τη Ντόλλυ στο γραφείο του.

—Διάβολε !... μουρμούρισε ο νέος. Μήπως άρχισε να μου κουνάει τα φλέγες της, την ώρα που έγω λείπω ; 'Α ! 'Ελα κ' 'ελα, αυτό δεν θα το επιτρέψω.

—Ω !... Έλεγε η Ντόλλυ. Σάς βρίσκω, αλήθεια, πολύ έξυπνο !...

'Ο Μάρτιν άνοιξε άπότομα την πόρτα και στάθηκε κατάπληκτος. Θεέ μου, ήταν ο μίστερ Ντήκον. Κι' η Ντόλλυ τον είχε πη επιστρέφοντας.

—'Αλλά, Γκλόδερ, είστε ο Ντήκον, ένας άσπρομαλλής συμπαιθτικός κύριος. 'Αρghσα να έρθω, φίλε μου, γιατί δεν πρόλαβα το πρώτο τραγούδι. 'Η γυναίκα σου μου είπε πως πήγες στο κουρτίο και μου κράτησε συντροφιά.

—'Η γυναίκα μου ; τραύλισε ο Μάρτιν, μη πιστεύοντας στ' αυτά του.

—Δεν χρειάζεται να μου την συστήσεις για να το καταλάβω, φίλε μου. Ποιός νέος θα μπορούσε νάχη τέτοια χαριτωμένη γραμματιά και να μη την έρωτευθη ; ; ; ;

'Η Ντόλλυ χαμογέλασε με το άθωο ύφος της κ' είπε :

—'Ο μίστερ Ντήκον μου διηγόησε τον πείσαν από το διαφημιστικό πρακτορείο Ουόλιν, για να τους δώσει τη δουλειά. 'Αλλά τους έστειλε στο διάβλο με τόσο έξυπνο τρόπο...

—Βίβια !... Γιατί έγω ξέρω πως γίνεται αυτός ή δουλειές, είπε ο Ντήκον. Άδολοι οι γελοίοι μ' είχαν χαλάσει να τα πάρω α που μου έκαναν. 'Ενώ εσύ, φίλε μου, δεν ξεπεφτης έτσι. Στέκεται στο λόγο σου. Κι' έτσι εξηγούνται ή τόσες έπιτυχίες σου...

—'Η...έπιτυχίες μου ; τραύλισε ο Μάρτιν.

—'Ηρθε προτίτερα ο μίστερ Γκάρφριλντ, εξήγησε η Ντόλλυ, κ' είπε ότι για να έμπένης στον πρώτο λόγο σου, θα πη πως έχεις πεποιθήσει στ' εκείνα που λές και γι' αυτό όχετα τις προτάσεις σου. 'Ηρθε και ο μίστερ 'Εδουαρντς κ' είπε ότι ή κόρη του έγινε έξω φρενών, γιατί άνηθηκε να γευματίσει μαζί της. Γέλασε και ήταν εύχαριστημένος... Βαρέθηκε, είπε, όλους αυτούς τους νεαρούς, οι όποιοι νομίζουν πως γι' να επιτύχουν τη δουλειά τους, θεωρούν άναγκαίτητο να στείλουν λουλούδια στην κόρη του και να φλερτάρον μαζί της. Εύτυχώς, εσύ δεν είσαι, όπως είπε, τέτοιος γελοίος ύπνος, και την Παρασκευή, που θα έπιστρέψης από το ταξιδάκι σου, θα έρθη για να κλείση τη συμφωνία μαζί μου...

—'Ασφαλώς είσαι ένας νέος με μέλλον, είπε ο Ντήκον. Διάβολε !... Ανό τέτοιες σοβαρές δουλειές, σε διάστημα είκοσι λεπτών, που βρίσκωμαι εδώ... Και τώρα, ως μιλώσουμε και για τη δική μας ύπόθεση, ή μύλλον, έρχοστε να διηγησέτε οι δυο σας μαζί μου ; 'Εσι θα μιλώσουμε πού έλευθερα... Κυρία μου, πρόσθεσε ο Ντήκον, ο σύζυγός σας δεν είναι μόνον ένας νέος με αξία, αλλά είναι και τυχερός, που έχει τόσο χαριτωμένη γυναίκα... Λοιπόν, σε μια ώρα, νεαροί φίλοι μου, σας περιμένω στο ξενοδοχείο μου.

'Όταν έφηνε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά :

—Μάρτιν, δεν φαντάζεσαι, βίβια, πως έγω είπα ότι είμαι τάχα γυναίκα σου... Άδολός το ύπόθεσι, δεν ξέρω γιατί. 'Αλλά, όταν είπα πως ή σκέψης αυτή τον εύχαριστούσε, τον άφησα να το πιστέψη...

—'Ο μίστερ Ντήκον είχε έξυπνος άνθρωπος και με μεγάλη πείρα. Ντόλλυ... Για να το πη λοιπόν αυτό, θα πη πως είχε δικαιο... Πάρε, λοιπόν, μά άπόφασι, άγατητή μου, είστε ο νέος, άγκαλιάζοντας τρυφερά την ξανθή γραμματιά του. 'Η γυναίκα μου θα γίνης ή...παύσαι !... Διάλιξε !...

—'Ω, Μάρτιν, φώναξε η Ντόλλυ, με τραλλό γέλιο. 'Εγω φυσικά προτιμώ να μείνω κοντά σου, να είμαι γυναίκα σου και να μου μάθης τη διαφημιστική τέχνη. Την βρίσκω τόσο έξυπνη !...

PAUL ERNST

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Ο ΛΟΓΟΣ

Πολύ πρό του Χριστιανισμού, ο Κομφούκιος, ο μέγας φιλόσοφος και θρησκευτικός διδάσκαλος των Κιτρίνων, είπε:

—'Η γυναίκα είναι το άριστοόργημα της δημιουργίας!

'Ο Λέσσυγκ επίσης είπε:

—'Η φύσις ή ίδια θέλησε, ώστε ή γυναίκα να είναι το άριστοόργημα της !

'Ο Τένυσσον όμως, διαφωνώντας, άνόμασε τη γυναίκα:

—Μικρότερον άνθρωπο!

'Ο Ουάσιγκτων 'Γρθγιγκ, τέλος, είπε για τις γυναίκες:

—Μου δόθηκε συχνότατα ή ευκαιρία, να παρατηρήσω το σθένος με το όποιο ή γυναίκες ύπομένουν τις πιο καταθλιπτικές άντιστροφές της τύχης... Τα δυστυχήματα εκείνα, τα όποια συντριβουν το πνεύμα του άνδρός και τον καταρρίπτουν, φαίνεται ότι έμψουν όλη τη δύναμη και την ενέργεια του «άσθενούς φύλου»... Και του δίνουν τότε τέτοια άφοβία και τέτοια άνύψωσι, που πολλές φορές πλησιάζει προς το Θείο!

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕ...

'Απάντησε ρε θήλιο, άνίερο κι' άνίλιο πολλούς λεθέντες γνώρισε, σαν λόγου μου στην Πλάκα

με τον 'Αντρίκο της καμής και το Μικέ τον τράκκα;

"Όχι, πώς το παινεύομαι και το περφηνεύομαι, αλλά γιό τα φιλάκια μου και τ' άγκαλιάσμα ά μου, τά γούναα πιανόντουσαν, σ' όμάδες χωρίζοντουσαν, κι' άνοιγαν πετροπόλεμο, μέσα στη γειτονιά μου!

"Όλα τά θρωμοθήλυκα, ένήλικα κι' άνήλικα, περνοσαν σε παρέλασι έξω από την ταβέρνα ν' άκούσουν την κορόνα μου, στον άμάνε, κοκόνα μου, που την άκομπανάριζε, τρεμουλιαστά, ή λατέρνα...

'Αλύγιστος, σαν πέρναγα κ' εύθως σαν τον Δερθέναγα σε πάρτες και παράθρα τρέχον να με προφτάζον ή έγγαμες κ' ή λέφτερες κι' από το «φτου» με μούσκευαν, για να μη με ματιάζον!

"Η μήπως είνε ψέμματα, —πές, ναί, πριν μπω στα αίματα!...— μία παντρεμένη κάποτε, που γέννα καρτερούσε καρσί της, για να με τηρά, πως μούκοφες μισό, ή κυρά, για να μου μοιάση το παιδί, που μέσα της κρατούσε;

Και ποιά δεν με γουστάριασε και δεν με κορτεζάριασε και ποιά δε λιγοθύμησε στα χέρια μου, αίμοθόρα, και έξ αιτίας μου, μαρή, για πές μου μέσα στο Ψυρρή, ποιός είναι τάχα αίγουρος για την τιμή του τώρα ;

'Εσύ μονάχα θρέθηκες και πήες και μετρεθήθηκες, σε ξένα μπράτσα κ' άγκαλιές, για να μ' έξευτελίσης... 'Αν ένωικωες το λάθος σου και πέρασε το πάθος σου και πίσω σκεύεσαι να ρθης, πρώτα να κοινωνήσης!...

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

'Η Δροσούλα, το κακότυχο κοράσι, —τριαντάφυλλο κρυφά μεγαλωμένο,— τάχε μπλέξει με το γιού το μπάρμπα Βλάση, τον όμορφονί, το Μίχο, το χαμένο...

'Η Δροσούλα, μες τα πλούτη, μες τα χάδια, με τα μαύρα τά σγουρά τά ματοκλάδια, ήταν πάντα θασκαμμένη στο κρεβάτι. —Τη Δροσούλα, πώς την έπιανε το μάτι!...

"Ενα θράδυ,—από κείνα κεί τά θράδυα, που κόλωζεται ή ψυχή για λίγα χάδια— είχε δώσει στον καλό της...—μια κοπέλλα, τί μάς δίνει, στης αγάπης της την τρέλλα ;

Μ' από τότες, όλο πίκρες κι' όλο πόνοι!... 'Ο Μιχάλης, πεία, την είχε άπαρτήθει κι' ή Δροσούλα καταφρονεμένη, μόνη, το παιδί της ξενοδούλευε να ζήση...

Στου χωριού, ένα γλυκοχάραγμα τη θρύσι, που ξενοπλανε, την είχε αναρωτήθει:

«'Αν γυρνούσατε τά χρόνια πίσω πάλι, ποιόν θ' αγάπαες;...» και είπε: «—Το Μιχάλη...»

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ